

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΥΔΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

ΔΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ

Β'.

ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ο Ροδρίγο Λεντσουόλο Βοργία αποφάσισε να υπακούσει στην πρόκληση του δειού του Πάπα της Ρώμης και έτοιμάστηκε να αναχωρήσει για τη Ρώμη, αφήνοντας προσωρινώς στην Ίσπανία την άστεφάνωτη σύζυγό του Ρόζα, μαζί με τα τέσσερα παιδιά της.

Τη στιγμή του αποχωρισμού, η Ρόζα αντί ν' αποκηθή στο χαρτεπιστό του Ροδρίγο, κάρφωσε τα μάτια της επάνω στα δικά του.

Ο Ροδρίγο την εκύτταξε μ' εκπληξι.

— Θέλεις να μου πής τίποτε; τη ρώτησε.

— Όχι, του αποκριθήκε. Άλλα προτού φύγης, δέν έχεις να μου ζητήσεις κάτι τι; Μήπως ξεχνάς κάτι που θα σου φανή κάποτε χρήσιμο;

— Ά, έχεις δίκιο! της φώναξε εκείνος. Άκουξ εκεί να μου φύγη απ' το νου! Δός μου το... δός μου το...

Η Ρόζα έτρεξε τότε στον κοιτώνα τους και με ένα κλειδί, το οποίο έφερε πάντα κρεμασμένο στο λαιμό της, άνοιξε ένα εδέννο κουτί κ' έβγαλε από κεί μέσα δυο κρυστάλλινα μπουκαλάκια, σφραγισμένα προσεχτικά και γεμάτα μ' ένα κιτρινωχρώμο υγρό. Πήρε το ένα απ' αυτά, ξανάκλεισε το κουτί και ξαναγύρισε στο φίλο της. Διπλώσε καλά το μπουκαλάκι μέσα σ' ένα μαντήλι, για να μη σπάση, και του το έδωσε στα χέρια.

Άλλα τί περιείχαν τα μπουκαλάκια αυτά; Τι περιείχε το μπουκαλάκι πουδώσε η Ρόζα στο Ροδρίγο; Μήπως κανένα φάρμακο αντιτυφοεικό; Μήπως κανένα γαστρικό για τις πληγές; Μήπως κανένα φινιαχτό για τις αρρώστειες; Όχι, όχι! Τιποτ' απ' όλα αυτά...

Όποιος κατάπινε μιά μόνη σταλαγματιά απ' το υγρό των μπουκαλιών αυτών, πέθανε την ίδια στιγμή!...

Πώς λοιπόν λεγόταν το μοναδικό αυτό υγρό; Τότε δέν είχε ακόμα όνομα. Άργότερα το όνομασαν «δ η λ η τ η ρ ι ο τ ω ν Β ο ρ γ ι α ω λ...»

Και μιά που το φέρονε ο λόγος, θέλετε να μάθετε κατά ποιών τρόπο ανεκάλυψε ο Ροδρίγο το δηλητήριο αυτό, το οποίο έγινε πειά κληρονομία αναφαίρετη των Βοργία;

Γιά να σάς το διηγηθούμε αυτό, πρέπει να γυρίσουμε μερικά χρόνια πίσω, στην εποχή που ο Ίσπανός ευγενής ήταν δεκαεννιά χρόνων και συνδεόταν ερωτικά με την Έλενη Βανόσα, τη μητέρα της Ρόζας. Όπως είπαμε και παραπάνω, ο Ροδρίγο δέν άργησε να ερωτευτή και την κόρη της Βανόσας, η οποία ήταν ωραιότερη απ' την μητέρα της και με την οποία δέν άργησε να συνεννοηθή απολύτως, πλούσιος κ' ανοιχτοχέρης όπως ήταν.

Γιά να μην τὰ πολυλογούμε, ο Ροδρίγο αγάπησε παραφορα τη Ρόζα και τις έρωτικές να την απαγάγη. Η κόρη όμως είχε κ' αυτή τις ιδιοτροπίες της:

— Μου άρέσει, αποκρίθηκε στο Ροδρίγο, μου άρέσεις πολύ. Έφ' όσον όμως βρίσκεται στη ζωή η μητέρα μου, είνε αδύνατον να γίνω δική σου...

Η Έλενη Βανόσα ήταν τότε μόλις τριάντα χρόνων. Έπομένως είχε αρκετόν καιρό ακόμα για να ζήσει και να χαρή τη ζωή.

Έν τούτοις, ενώ η κόρη πρόφερε την παραπάνω φράση, ο Ροδρίγο παρατήρησε στα μάτια της μιά λάμψη ξαφνική.

— Άγαπάς τη μητέρα σου, δέν είν' έτσι; τη ρώτησε ο νέος. Και θα λυπηθής πολύ άμα τη χάσης, ξί;...

— Άλλοτε την αγαπούσα, αποκρίθηκε η Ρόζα με ύποκοψη φωνή. Άφούτου όμως σκότωσε τον πατέρα μου, έπαφα πειά να την αγαπάω...

Η άπάντησι αυτή ξαναφέρε στη μνήμη του Ροδρίγο κάποιους άδριστους διαδόσεις, που τις είχε άκουσει στη Βαλέντσια, μόλις έγκαταστάθηκε εκεί η χήρα με τις θυγατέρες της, και που τότε δέν τις είχε πιστέψει.

Έλεγαν δηλαδή ότι η Έλενη, σύζυγος του δικηγόρου Άλβάνο Βανόσα, είχε ερωτευτεί στη Ρώμη κάποιον Βαλέριο Ρικάζι, φίλο και συνάδελφο του άνδρός της. Μιά μέρα όμως ο Βανόσα κατώρθωσε να πάσχι επ' αυτοφόρω τους δυο ερωτευμένους κ' επάνω στη δικαιοσύνη του, πρόβηξε το μαχαίρι κ' άδριψε κατά του άπιστου δικηγόρου.

Ο Ρικάζι, που ήταν νέος και χειροδύναμος, άρπώθηκε τόν μαινόμενο σύζυγο και πέταξε μακριά το όπλο του. Ο Βανόσα όμως επέτθη και πάλιν έναντιόν του, προσπαθώντας να τόν πνίξη, παρ' όλη την αντίστασι που πρόβάλλε ο αντίπαλός του.

Σε μιά στιγμή μάλιστα, ο Ρικάζι, κατακουρασμένος απ' την πάλη, αισθάνθηκε να παραλύη κάτω απ' τα σιδερένια μπράτσια του τέθρου του και άφέθηκε σχεδόν στη διάθεσι του, περιμένοντας το τέλος του. Άλλά καθώς είχε κλεισμένα τα μάτια, άκουσε ξαφνικά μιά κραυγή πόνου, συνοδευόμενη από έναν βαθύ άναστενασμό.

Τί είχε συμβεί; Άπλούστατα, η Έλενη βλέποντας το φίλο της να κινδυνεύη, αποφάσισε να μη μείνη με τα χέρια στασιωμένα. Άρπαξε λοιπόν το πεταμένο μαχαίρι του συζύγου της και το βίωσε στις πλάτες του ως τη λαβή!...

Οι δυο ένοχοι προστάθησαν κατόπιν να σκετάσουν την ύπόθεσι, αλλά η ένοχη των ήταν φανερή και το σκάνδαλο, που έπακολούθησε, δέν τους επέτρεπε να μείνουν περισσότερο στην Ρώμη.

Έτσι οι δυο φίλοι αναγκάστηκαν να χωριστούν. Κι' ο μόν Ρικάζι αναχώρησε για την Άγγλια, η δε Βανόσα για την Ίσπανία. Με την προσωπική αυτή απομάκρυνσι τους επιστάθη, ότι θα έληγομενώς το έγκλημα κ' ότι θα μπορούσαν να επαναλάβουν άργότερα άνερόχλητοι τις σχέσεις των.

Το σχέδιό τους ήταν βέβαια λογικό, αλλά δέν ήταν δυνατόν παρ' όσον είχαν πέσει στους ύπολογισμούς του. Άν είχαν λημονήσει όλοι οι άλλοι το πρακικό περιστατικό της δολοφονίας, ύπληχε όμως ένα πρόσωπο, που θα διατηρούσε μέχρι τέλους στη μνήμη του την άματηρή εκείνη σσηνή.

Το πρόσωπο αυτό ήταν η δεύτερη θυγατέρα του Άλβάνο Βανόσα και της Έλενης, η Ρόζα, που μόλις άκουσε τη λογομαχία και τη συμπλοκή, έτρεξε στο δωμάτιο, όπου λάβαινε χώραν η δραματική μονομαχία μεταξύ του πατέρα της και του ξένου.

Έκει, στο κρισιμώτερο σημείο της πάλης των δυο άνδρων, είδε τη μητέρα της, η οποία, κρατώντας στο χέρι το φονικό όργανο, πλησίασε σιγά-σιγά από πίσω κ' έδωσε βιούλια στο σύζυγο της το θανατηφόρο χτύπημα.

Η μικρή Ρόζα τρώαζε τόσο, ώστε άφησε μιά πονεμένη κραυγή κ' έπεσε κάτω λιπόθυμη. Η μητέρα της έτρεξε άμέσως κοντά της, την έφερε στις αισθήσεις της και της συνέστησε να μη βγάλη τα μουνδιά για ό,τι είδε.

Η κόρη ύπάκουσε και δέν άνηξε ποτέ το στόμα της, σχετικά με την οικογενειακή της τραγωδία. Άν όμως δέν έβουθε για το έγκλημα της μητέρας της, αυτό δέν έσημιανε και πώς την είχε συγκοήσει. Μισούσε τη μητέρα της για την δολοφονία του πατέρα της και ποθούσε να εκδικηθή. Θά ήταν δηλαδή εύχαριστημένη, αν βρισκόταν κανείς, ο οποίος να ικανοποιήση τα εκδικητικά της σχέδια. Άρζει να μην... άνασταυρώταν η ίδια στο έγκλημα.

Ο Ροδρίγο κατάλαβε άμέσως απ' τα λόγια της τόν κρυφό της πόθο και το προσιτό της μέσοσ έναντιόν της μητέρας της και αποφάσισε να τελειώση το γρηγορώτερο την ύπόθεσι αυτή. Έπρεπε όμως να ένεργήσει κατά τρώπο φρόνιμο και άσφαλθ.

Ο νέος ευγενής σκέφτηκε, ξανασκεύησε και κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι η μόνη διέξοδος ήταν η δολοφονία της χήρας.

Μόλις λοιπόν άποτελείωσε τη σκευαμία του με τη Ρόζα, μπήκε στο δωμάτιο του και φρόντισε να γεμίση τις τσέπες του με χημικά. Ήθερε καλά τη δύναμη τους και καταλάβαινε πώς μόνο μ' αυτά θα πετύναμε εκείνο που ζητούσε.

Ο Ροδρίγο σέφτηκε στην αρχή ν' άπειθιωθή σ' ένα νέο παλληκάρι, γνωστό σ' όλη τη Βαλέντσια για την άνδρεία και την αποφασιστικότητά του, που δέν το είχε σε τίποτε να στείλη στον άλλο κόσμο με μιά μαχαίρα κάθε συνάνθρωπό του. Το παλληκάρι αυτό θα παραβύλαγε την Έλενη Βανόσα στη γειά κανενός δρόμου και θα την έξεπέρδρισε στο λεπτό. Όσαν τόν έπιαναν, θα έξηγούσε πώς... είχε κάνει λάθος κ' ότι αντί μιάς άπιστης φιληνάδας του, είχε σκοτώσει από άπροσεξια μιά άθωα περαστική!

Η δικαιολογία του θα ήταν πρώτης τάξεως και θα τόν έγλύτωνε από κάθε τιμωρία. Το μόνο που μπορούσαν να του κάνουν οι δικασταί, ήταν να του συστήσουν να... προσέχη εις το μέλλον καλύτερα.

Άλλά για κακή τύχη του φίλου μας, ο ξακουμένος αυτός παλληκάρις της Βαλέντσας — ο Σαλβατόρ Βαστέρα με τ' όνομα — βρισκόταν στο κρεβάτι του, άιμόφυτος, κραυγάζων, όριόμενος. Κι' έτσι ο Ροδρίγο δέν κατώρθωσε να του άνακοίνωση την πρότασι και να συνεννοηθή μαζί του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο Ροδρίγο σκέφτηκε, ξανασκεύησε και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μόνη διέξοδος ήταν η δολοφονία της χήρας...